

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY II - NÚMERO 72

OLOI, 9 DE NOVEMBRE DEL 1935

PREU 15 cèntims.

La inconsciència de les dretes

per R. PLA I CORAL

Amb motiu del darrer discurs pronunciat pel senyor Azaña en l'important acte del camp de Comillas de Madrid, ha estat una cosa curiosa de debó el que n'ha dit la premsa de dreta de tota la Península.

Hauria estat pueril—perquè ningú s'ho hauria cregut—que aquesta premsa hagués pretès dissimular la multitud—prop de mig milió de persones—que assistí a escoltar el verb eloqüent de l'eminent estadista. Números així no es camuflegem pas amb facilitat.

Però, tanmateix, bé havien d'empescar-se una manera per tal de restar importància a l'acte, i amb ella pretenir disminuir la transcendència d'aquella magna manifestació de fe republicana. I la trobaren, o al menys ho cregueren així.

La manchette d'«Informaciones», *Anarquistas de la FAI, comunistas, socialistas, separatistas, todo menos republicanos*, ha estat la consigna que aquests dies s'ha repetit en gran insistència per tota l'amplada de la República. És a dir, que les dretes estan disposades a reconèixer qualsevol força, fins la del mateix diable, menys la dels autèntics republicans. Un criteri així, una teoria política com aquesta no es veu en les dretes de cap part del món.

Però encara hi ha més. Recordem haver llegit en algun periòdic de dreta, la declaració de què el senyor Azaña parlà, en l'acte de Comillas, talment com hauria parlat un liberal de les darreries del segle passat. I això ja passa de curiós. Perquè si el senyor Azaña parla com un liberal de fi de segle, en el so de quin temps deuran parlar les dretes espanyoles d'ara? Elles mateixes ens donen la raó quan les fem recular fins l'època de les cavernes.

I, tanmateix, a un polític així, a un home com Azaña que segons pròpia declaració de les dretes parla com un liberal de cinquanta anys enrera, amb un sentit eminentment constructiu i que no hauria de representar cap perill, per totes aquelles coses que elles consideren sagrades, a un home així, repetim, li han fet la vida impossible i han intentat colgar-lo amb el fang més vil de totes les insídies imaginables.

El senyor Cambó—que alguna vegada, si no es recorda de l'anarquista de Terrassa, parla com una persona intel·ligent—s'ha referit, en més d'una avinentesa, a la necessitat que hi ha en tota política normal, d'una bona i forta esquerra. Però es veu que els seus coaligats ni els seus devots d'ací ho veuen d'aquesta manera, tota vegada que llurs esforços han estat encaminats a destruir-la, però no amb les armes nobles de la política, sinó valguent-se de la insídia i de la calúnnia contra els homes més representatius d'aquesta esquerra.

I no obstant, tal com s'orienten les coses en aquest món, en vista de l'època de profunda transformació social i política que travessem, un fort partit d'esquerra hauria d'ésser ben vist i respectat per les dretes espanyoles. Haurien de pensar que una esquerra forta representa per a elles una mena de mur de contenció que les defensa de l'embestida dels partits extremistes

Avui, encara hi ha un gran sector de masses, incloent-hi les obreres, que creuen sincerament que les llurs ànsies de millorament social poden ésser satisfetes dintre els partits d'esquerra, dintre un règim liberal i democràtic. On anirien aquestes masses el dia que perdessin aquesta fe o que—suposem-ho per un moment—les dretes sortissin amb la seva en llur mania d'aniquilar tota força d'esquerra? On anirien aquestes masses? A qualsevol banda, però més a la dreta, no.

La lògica més primitiva, el cop d'ull mitjanament encertat, sembla que hauria d'aconsellar a les dretes a creure-ho així. Més no; llur ceguera política i llur egoïsme de classe, que les mena a negar-se a la més petita concessió i que les empeny sempre a fer marxa enrera, les porta vers aquesta suïcida actitud de negar-se a l'existència d'aquesta força intermitja que els partits d'esquerra representen, d'aquesta força armonitzadora, coordinadora dels extremistes de dalt i els extremistes de baix.

Al fi i al cap, però, seran les pròpies dretes les qui pagaran les conseqüències de llur ceguera.

Comentaris

El món al revés

Mentre els republicans han de callar, mentre els que dugueren el règim actual no poden celebrar actes polítics de cap mena, els carlins, enemics de la República, poden fer concentracions de forces a Montserrat, amb boines, misses, cornetes i discursos monàrquics a desdir.

Davant unes paradoxes com aquestes a un ja li roda el cap, no sap si somnia o si està llegint alguna d'aquelles auques de rodolins que sortien en els temps de la nostra infantesa, titulades «El món a l'inrevés».

I encara es queixa «La Tradició»!

En què quedem?

Els enemics de la Piscina se les han empescat totes per tal d'impossibilitar la seva construcció. Primer la moral, després la higiene, més enllà la insuficiència de l'aigua, res els ha estat prou per a crear un ambient refractari vers aquesta obra tan altament esportiva i educativa, que la benemèrita Comissió Pro-Piscina-Estadi mena amb un entusiasme tan exemplar.

Hom sap que aquesta Comissió, per a dotar d'aigua la Piscina, ha pensat amb el caudal que surt de la deu anomenada Bullidors. Hom sap també que els enemics de la Piscina s'han valgut de tots els tòpics per tal de convèncer a l'opinió de què aquest manantial serà insuficient per a les necessitats de la Piscina.

Però ara resulta que de cop i volta l'aigua dels Bullidors deu haver augmentat miraculosament, tota vegada que la Comissió de Govern de l'Ajuntament, en vista de l'escassetat d'aigua que hi ha a Olot, ha pensat aprofitar de moment aquell manantial i empalmar-lo amb l'aigua de Sant Roc. Unes 350 plomes per minut diu que surten dels Bullidors.

A veure, a veure si ara resultarà que als Bullidors hi haurà aigua per empanxonar mig Olot.